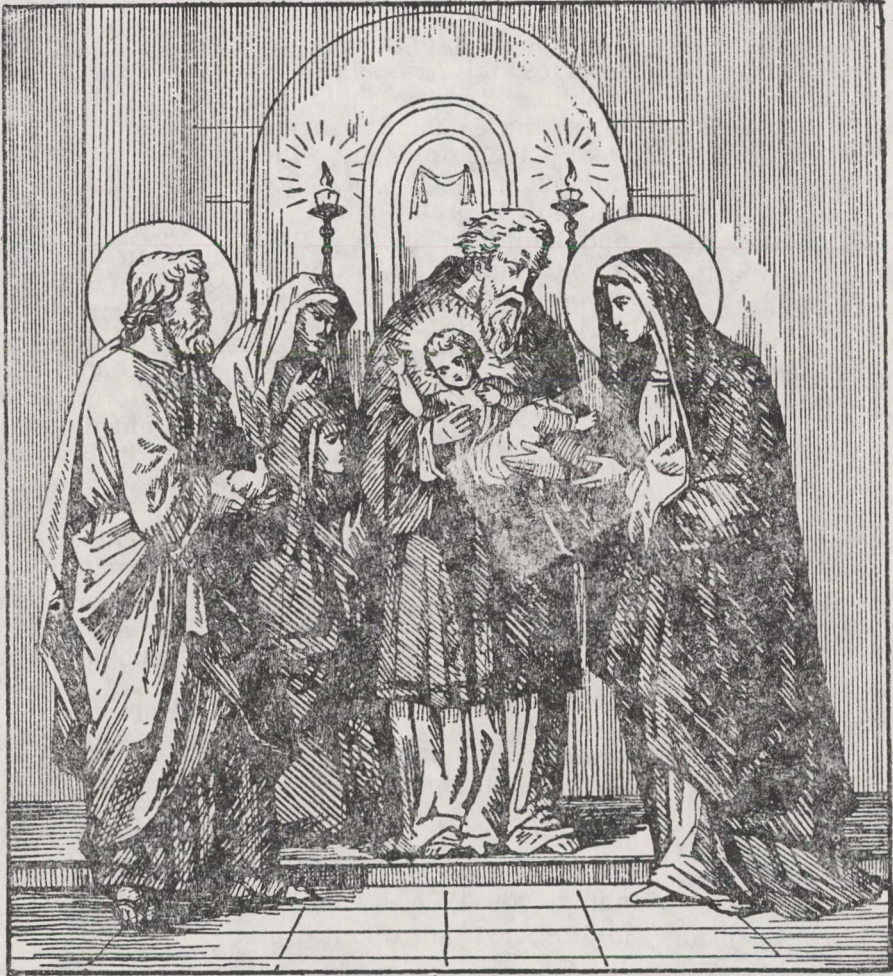

LUMINĂ SPRE DESCOPERIREA NEAMURILOR

Cuza Vodă și românii ardeleni

La 40 de zile de la Nașterea Domnului, Biserica Creștină prăznuiește cu aleasă bucurie și evlavie Întâmpinarea Domnului sau praznicul prezentării la Templu al pruncului Iisus.

Potrivit Legii mozaice fiecare prunc nou născut era adus la Templu împreună cu mama sa pentru a aduce jertfă Domnului „un miel de un an pentru arderea de tot și un pui de porumbel sau o turturea pentru jertfa de ispășire” (Levitic 12, 6). Pentru cei săraci Legea prevedea ca în locul mielului să fie aduse două turturele sau doi pui de porumbel (Levitic 12, 8).

La împlinirea socolului, Iosif și Maria au adus pe pruncul Iisus la Ierusalim „ca să-l întărească înaintea Domnului” (Luca 2, 22), și au adus și jertfa prescrisă de porunca legii. Dar acest obicei, practicat de mii de ani, are pentru pruncul Iisus o semnificație deosebită, și anume că El este descoperit oamenilor ca Domn și Stăpân al vieții și al morții, ca Mântuitor și Răscumpărător al întregului neam omenesc. Sf. Evangelist Luca ne relatează cele întâmplate atunci în Templul din Ierusalim: „și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon, și omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui. Și lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului” (Luca 2, 25—26).

Unii comentatori au văzut în acest bătrân Simeon pe unul dintre cei 70 de traducători ai Septuagintei, care s-ar fi îndoit asupra proorocii lui Isaia privind nașterea dintr-o fecioară a lui Mesia (Isaia 7, 14) și că datorită necredinței lui ar fi fost înștiințat că nu va muri până ce nu se vor împlini cele prezise de Isaia proorocul.

Alții însă îl consideră pe Simeon un bărbat cucernic, cu o viață aleasă și sfântă și care aștepta mântuirea poporului ales și tocmai datorită nădejzii sale neclingite în izbăvirea promisă de Domnul, a primit această șansă de a-l primi în brațe pe Hristos în Templu. Oricum Simeon bătrânul sau „de Dumnezeu primitorul” (Theodohos), cum îl numesc cărțile liturgice, rămâne peste veacuri instrument al voii lui Dumnezeu și un martor al Întrupării Logosului în lume ca și al venirii Sale pe pământ.

Din îndemnul Duhului, bătrânul Simeon a venit la Templu exact atunci când părinții l-au adus pe Iisus și „l-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 28—32).

Simeon primindu-l în brațe pe Mesia „cel din veac dorit”, cere de la Dumnezeu eliberare, adică slobozenia de a putea muri pentru că ochii lui l-au văzut pe Hristos, Cel care va aduce izbăvirea și Cel care va fi „lumină” spre descoperire neamurilor păgâne și idolatre iar poporului ales „slavă”.

Rugăciunea dreptului Simeon care cuprinde în ea tot dorul desăvârșirii și al mântuirii a intrat de timpuriu în cultul Bisericii creștine fiind rostită sau cântată la fiecare slujbă a Vecerniei. Și aceasta nu fără un rost. Așa precum atunci când l-a primit în brațe pe Mântuitorul, Simeon a exclamat cuvintele „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne”, tot așa și noi la sfârșitul fiecărei slujbe de seară, rosim același cuvinte cerând slobozenie

din legăturile trupești pentru noaptea care se apropie și care este un simbol al morții.

După ce a rostit aceste cuvinte, dreptul Simeon i-a binecuvântat și pe Iosif și pe Sf. Fecioară Maria și a adăugat cuvintele: „Iată, Acesta este pus spre cădere și spre ridicare multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2, 34) și a adăugat cuvintele profetice „și prin sulletul tău va trece sabia, ca să se descopere gândurile din multe inimi” (Luca 2, 35). Cu ochii minții Simeon bătrânul îl vedea pe Mântuitorul Hristos răstignit pe Crucea Golgotei și pe Sf. Fecioară Maria cu

(Continuare în pag. a 4-a)
† VISARION RĂȘINĂREANU
Episcop-vicar al Sibului

La 24 ianuarie, românii sărbătoresc „Unirea cea Mică”, cea dintre Moldova și Muntenia, din 1859. Sigur, dacă mai simt românește!...

Unirea Principatelor, înfăptuită și consolidată sub Domnitorul Cuza, stă la temelia României moderne întregite, deoarece România Mare a rezultat dintr-un șir de „uniri”, — uniri politice, nu prin spadă, cea din 1859 fiind începutul, iar cea din 1918 sfârșitul și încoronarea lor.

Unirea din 1859 este indisolubilă legată de numele lui Cuza, inspirat numit „Domnul Unirii”, care însă a fost preocupat și de soarta românilor din afara Principatelor.

Față de românii ardeleni, Domnul Cuza a manifestat un constant interes și multă simpatie. El cunoștea situația românilor ardeleni, oprimați sub „cele șapte blesteme” ale Transilvaniei: trei națiuni politice, patru religii recepte! Cunoștea că „jale duce Mureșul și duc tustrele Crișuri”, atât din informații (Al. Papiu Ilarian, procuror, ministru și sfetnic), cât și personal (fusesse în Ardeal, participase la Marea Adunare de la Blaj).

În viziunea politică a lui Cuza, independența politică a românilor din Transilvania constituia o primă etapă în realizarea unirii tuturor românilor.

De aceea Cuza a ajutat pe ardeleni cu orice ocazie. A sprijinit pe emigranții veniți din Transilvania (Al. Papiu Ilarian, Simion Bărnăuțiu, Gh. Barițiu), a acordat burse studenților ardeleni, precum și ajutoare bănești școlilor românești din Brașov și bisericii Sf. Nicolae. (Constantin C. Giurescu: Viața și opera lui Cuza, 1966, p. 433), și-a încercat îmbunătățirea situației politice a românilor din Ardeal prin clauze incluse în convenții politice.

O asemenea ocazie s-a ivit când emigrația maghiară a încercat, prin emisia sa, gen. György Klapka și Istvan Türr să-l atragă pe Cuza de partea ei, ca să coopereze pentru reînnoirea revoluției în Ungaria pornind din Moldova. În acest scop s-au dus tratative, între 1859—1863 (Cuza Vodă, în memoriu, Iași, 1973, p. 409—443).

Emigranții unguri — și polonezi erau ajutați în tranzitarea Principatelor, sau chiar în staționarea aci, fiind considerați refugiați politici (Irina Rădulescu — Valasoglu: Al. Ioan Cuza... 1972, p. 15).

Acum trimișii emigrației maghiare îi solicitau lui Cuza să aprobe amplasarea unor depozite de arme și de aprovizionare pe Valea Siretului, să-i ceară arme lui Napoleon al III-lea, să asigure mijloace de transport a armamentului până la graniță (Convenția cu Klapka în 28.03. 1859), ba chiar să accepte o diversivă maghiară pornită din Principate, care să disloce armata austriacă de la granița cu Italia (solicitarea gen. Türr, în 1863). Se pare că, în 9 ian. 1861, se căzuse de acord asupra transportului de arme pentru Ungaria prin Principate. (Francisc Păcurariu: Românii și maghiarii... 1988, p. 285).

În plus i se cerea lui Cuza să influențeze pe românii ardeleni să se alieze cu insurgenții unguri împotriva austriecilor. I se cerea în fond să se angajeze „într-o acțiune politică și militară conspirativă de mare răspundere” (în memoriu — p. 418).

Ce i se oferea în schimb? În convenția din 28.03. 1859, negociată de Klapka, sprijin pentru ocuparea Bucovinei, dar nici o vorbă despre Transilvania. Unul din motivele pentru care Cuza n-o va semna.

În convenția din 20 mai 1859, Klapka învățând din

pățania anterioară, insera o serie de principii liberale și de promisiuni pentru românii ardeleni, toate însă la viitor: aceleași drepturi și libertăți pentru toate popoarele din Ungaria, autonomia comunelor și comitatelor, independența confesională și de instrucție, limbă (română, sârbă sau ungară), în funcție de numărul etnicilor, o adunare națională în Transilvania, organizată „după război”, care „va delibera” asupra unirii administrative cu Ungaria și „dacă majoritatea decide, maghiarii să nu se opună” (în memoriu, p. 420—1).

Cuza era într-adevăr un simpatizant al ideii naționale. El era însă mai întâi un mare patriot și un bun diplomat, conștient de marea răspundere pe care o avea față de poporul care l-a ales. De aceea el nu se hazarda în nici o acțiune fără să se întrebze mai întâi ce poate rezulta bun din ea pentru țară și dacă respectiva acțiune are sorți de izbândă. Propunerile emigrației maghiare ridicau câteva întrebări, de mare importanță.

Cine garanta îndeplinirea promisiunilor pe care le făceau trimișii emigrației maghiare? Ele erau făcute de emisari care nu aveau o împuternicire legală scrisă din partea lui Kossuth, conducătorul emigrației. Unele erau destul de aventuriste (Păcurariu, p. 287). De aceea, la un moment dat, prin 1861, Cuza cere garantarea lor de către Napoleon al III-lea.

O a doua întrebare continua pe cea dintâi. Reprezentantii emigrației maghiare și chiar conducătorul ei erau persoane demne de încredere și de bună credință?

L. Kossuth, pentru care românii erau „gunoi ingrat”

(Continuare în pag. a 2-a)
I. BUZAN

Cărturari sibieni de altădată:

Profesorul, dirijorul și compozitorul Timotei Popovici

— La 50 de ani de la trecerea sa la cele veșnice —

Deși era bănățean, a trăit în Sibiu o jumătate de veac, încât a devenit „sibian”. Se născuse la 20 august 1870 în Tincova, județul Caraș Severin, în familia preotului Dionisie Popovici și a soției sale Elena, născută Achimescu. A făcut două clase la școala primară confesională din sat, apoi a continuat la Caransebeș patru clase la școala primară germană, după care a urmat cursurile „școlii civile”, apoi câte trei ani (1887—1893) în ambele secțiuni ale Institutului pedagogic-teologic, ctitorit de primul episcop de acolo, brașoveanul Ioan Popasu, trecut la cele veșnice în timp ce era elev († 1889).

Aptitudinile sale muzicale s-au vădit încă în timp ce era student teolog la Caransebeș, căci atunci a pus pentru prima oară pe note melodiile cântărilor bisericesti din Banat (litografiată și folosită apoi în Institutul teologic de acolo).

Îndată după terminarea studiilor, în vara anului 1893, a fost numit dirijor al corului „Societății Române de Muzică” din Caransebeș. Dar în toamna aceluiași an a plecat la Iași, înscriindu-se la Conservatorul de acolo. Timp de doi ani, deci până în 1895, a urmat felurite cursuri, în speță cele de Armonie și Compoziție ale cunoscutului profesor și dirijor Gavriil Musicescu. Reintors în Banat, a fost numit învățător la Școala primară ortodoxă din Lugoj și secretar al „Reuniunii de cântări” de acolo.

În vara anului 1896 a fost ales profesor de Muzică la „Școlile centrale române ortodoxe” din Brașov și dirijor al co-

rului bisericii „Sfântul Nicolae” din Schei. S-a remarcat și aici ca iscusit dirijor, căci în toamna anului 1898 înființează corul bisericii din Brașov-Vechi, iar în 1899 corul bisericii din Brașov-Cetate; a dirijat și corul „Reuniunii meseriașilor români” de acolo.

La 1 septembrie 1899 se face un schimb de catedre și anume Gheorghe Dima, până atunci profesor de Muzică la Institutul teologic-pedagogic din Sibiu, se reintoarce în Brașovul natal, iar Timotei Popovici vine la Sibiu, ca profesor provizoriu de Muzică vocală și instrumentală în ambele „secțiuni” ale Institutului sibian; a fost definitivat abia în 1906. Pe lângă disciplina sa, în anumiți ani școlari a fost nevoit să predea și altele: Contabilitatea parohială în secția teologică (1916—1918) și Desenul în secția pedagogică.

La Sibiu, pe lângă munca la catedră a fost angajat și într-o serie de alte acțiuni. De pildă, din 1899 și până în 1940 a fost dirijorul corului catedralei mitropolitane (până în 1902 fosta „biserică grecească”, pe locul catedralei actuale), inițial cu studenți teologi și elevi pedagogi, iar din 1922 un cor mixt, permanent, cu credincioși din Sibiu. Prin strădaniile sale, corul catedralei a devenit unul din cele mai apreciate din țară, ajungând la 200 de persoane. Pe lângă răspunsurile la Liturghiile din duminici și sărbători, corul

(Continuare în pag. a 2-a)

Pr. prof. dr. MIRCEA PĂCURARIU

Cumpăna dintre cele două milenii, pentru credincioșii din Săliște Sibiului și nu numai, a lăsat amintiri de suflet și pentru suflul cu totul unice înnobind în inimile celor de azi precum și ale celor ce vor veni după noi.

Data de 7 ianuarie 2000 a fost o zi de referință și o zi sfântă pentru acest „mic și totuși mare” colț din Grădina Raiului. Atunci, s-a înfăptuit prima sfințire de biserică din Arhiepiscopia Sibiului, respectiv sfințirea picturii interioare, care este o mare operă de artă realizată de pictorul prof. Romeo Andronic din București, și care a coincis cu anul sfârșitului mileniului doi.

Și iată cum, tot de 7 ianuarie 2001, în zorii celui de-al 3-lea mileniu, la praznicul hramului, de ziua Sfântului Ioan Botezătorul,

la Biserica din Grui s-a săvârșit tot prima sfințire din aceeași Arhiepiscopie.

De data aceasta s-a împlinit sfințirea ocrotitorului, respectiv icoana Sfântului Ioan Botezătorul, care, după cum l-a numit însuși Iisus, a fost și este cel mai mare dintre sfinți, el fiind și cel care acum 2000 de ani a închis ușile Vechiului Testament și-n același timp a deschis porțile Noului Testament.

Și iată cum, exact acum, la capătul celor două milenii, în dimineața celui de-al III-lea mileniu, pe creanga de aur, la această perlă sfântă s-a mai adăugat o pagină de istorie... Poate, printr-o predestinare și cu voia Celui de Sus, așa a trebuit să se îplinească,

întocmai acum în anii 2000 și 2001, voința testamentară a cititorilor *Oprea, Dumitru și Stana Cădea* care, prin dragoste, jertfă și dezinteres în mijlocul grădinii lor imense, au terminat de zidit din piatră și cărămidă, în formă de navă, Biserica din Grui în A.D. 1742...

Și încă o semnificație ce rească: tocmai acum s-au împlinit două milenii de când patronul bisericii Sf. Ioan Botezătorul a închis o epocă a iudaismului pentru a deschide o epocă a creștinismului. Metaforic vorbind, tot așa și noi cei care iubim și prețuim acest lăcaș din Grui, am închis în suflurile noastre în ultimii ani ai mileniului doi bucuria și satisfacția pentru marea reușită a lucră-

rilor care s-au executat aici începând cu 1992, pentru a deschide în zorii celui de al treilea mileniu o primă mulțumire de suflet prin sfințirea icoanei Marelui Om sfânt care a fost înainte-mergătorul Domnului și care, după cum spuneam mai sus, este ocrotitorul acestei biserici.

Sub un cer senin cu soare cald în miez de iarnă nu puțin au fost credincioșii din Săliște și numeroase autorități din Sibiu care au participat atât în anul 2000 cât și-n anul 2001 la aceste slujbe arhieresti.

Întreaga asistență, de fiecare dată, a trăit clipe memorabile, clipe sfinte și de neuitat, asigurându-și astfel hrana duhovnicească pentru următorul an bisericesc.

Grui-Săliște

Așa cum se cunoaște, această sărbătoare a hramului la Biserica din Grui, în ultimii 17 ani, are un caracter aparte. Soborul preoților locali este completat de fiecare dată de un număr însemnat de alți preoți.

Și în anul acesta, Înalt Preasfințitul dr. *Antonie Plămădeală*, mitropolitul Ardealului, Crișanei și Maramureșului, a încuviințat pe Preasfințitul părinte *Visarion Rășinăreanu*, episcop vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române Sibiu, să fie în fruntea unui sobor de preoți: P.C. prof. dr. *Ilie Moldovan*, P.C. prot. *Romul Roșca*, protopopul Protopopiatului Săliște, P.C. pr. sachelar *Nicolae Bădilă*, parohul bisericii, P.C. pr. icon. *Ioan Ciocan* de la parohia Săliște I, P.C. prot. stav. *Gheorghe Streza*, P.C. prot. stav. *Dumitru Munthiu*, P.C. pr. lector dr. *Aurel Pavel* și P.C. arhidiacon *Simion Luca*, veniți de la Catedrala Mitropolitană Sibiu. De la strană a răspuns corul bărbătesc dirijat de *Neluțu Dârdea*, fiu al satului.

Nu pot încheia aceste consemnări fără a reaminti că, în decursul celor 17 ani, credincioșii veniți aici, au avut bucuria de a fi onorați de prezența a încă trei arhierii: I.P.S. *Lucian Florea*, arhiepiscopul Tomisului înainte de 1990, I.P.S. dr. *Serafim*, azi mitropolit al

Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania, Europa Centrală și de Est.

Începând cu 1994, acest colț din grădina Raiului a fost onorat de a-l avea ca arhipăstor pe marele cărturar I.P.S. dr. *Antonie Plămădeală*, mitropolitul Transilvaniei, care apoi din motive binecuvântate, în ultimii ani a delegat pe Prea Sfințitul *Visarion Rășinăreanu*, episcop vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, și care de fiecare dată, la vremea potrivită a rostit un cuprinzător cuvânt de învățătură privind importanța praznicului și a transmisiunii binecuvântării arhieresti celor prezenți din partea I.P.S. *Antonie*.

În această zi de 7 ianuarie 2001, numeroșii credincioși au avut parte de multă mulțumire și lumină în inimile lor și au asistat, în dangătul clopotelor, la sfințirea icoanei Sfântului Ioan Botezătorul, care s-a așezat pentru veșnicie la intrarea în biserică. Lucrarea a fost executată cu multă pricepere de marele maestru *Nelu Ungureanu*, din Tg. Neamț.

De acum, Biserica din Grui, care de acolo, de sus de sub streșina pădurii, veghează Săliștea, are în zestrea sa și pe ocrotitorul ei, Sf. *Ioan Botezătorul*.

În încheierea slujbelor, s-au săvârșit sfințirea apei și botezul credincioșilor, după obicei.

IOAN MEȚIU,
fiu al satului

Profesorul, dirijorul și compozitorul Timotei Popovici

(Urmare din pag. 1)

catedralei s-a manifestat și în alt mod. De pildă, de la 19 decembrie 1926 a început, sub conducerea lui, seria de concerte de colinde, care se continuă până azi, în preajma sărbătorilor Crăciunului, unele fiind difuzate și prin radio. Se urmărea, prin aceste concerte, „reînvierea și cinstirea vechilor și frumoaselor noastre cântece de Crăciun”. O serie de serbări, cu caracter național și bisericesc, de asemenea s-au bucurat de concursul corului catedralei dirijat de Timotei Popovici.

În câțiva ani a predat Muzica la Școala civilă de fete a „Asociațiunii” din Sibiu; a dirijat, de asemenea, și alte coruri, între care cităm pe acela al „Reuniunii meseriașilor”. Apreciat și de alții, a fost ales membru de onoare în felurite societăți muzicale: Societatea corală „Carmen” din București, Societatea muzicală română „Hora” din Craiova, „Reuniunea română de cântări și muzică” din Reșița și altele. În 30 mai/12 iunie 1915 a fost hirotonit diacon, iar la 2/15 iunie 1915 preot, de către mitropolitul Ioan Mețianu. Mai târziu, mitropolitul Nicolae Bălan l-a hirotesit protopop.

La 1 Decembrie 1918 a fost prezent la Alba Iulia, ca reprezentant al „Reuniunii române de înmormântare” din Sibiu. Sub conducerea lui, s-au dat răspunsurile la strană, din partea studenților teologi prezenți la Adunare, la Liturgia oficiată în biserica ortodoxă de un sobor de preoți, în frunte cu episcopul Ioan Papp de la Arad.

În toamna anului 1919, când cele două „secțiuni” ale Institutului sibian s-au separat, părintele Timotei Popovici a rămas profesor de Muzică vocală și instrumentală la fosta secție „pedagogică”, devenită Școala normală „Andrei Șaguna”. Aici a funcționat până la 1 septembrie 1936, când a fost pensionat pentru limită de vârstă, după 40 de ani de slujire în învățământul bisericesc.

Trebuie să notăm că preotul, profesorul și dirijorul Timotei Popovici a avut o adevărată pleiadă de discipoli, atât la Institutul teologic, cât și la Școala normală, din care notăm pe Augustin Bena, Marțian Negrea, Petru Gherman, Achim Stoia, la care se adaugă alți numeroși studenți și elevi care vor deveni ierarhi, profesori de teologie și mai cu seamă preoți și învățători.

Iată ce scria Părintele Gheorghe Șoima despre „pedagogul” Timotei Popovici: „A fost un profesor înzestrat cu deosebit simț pedagogic. Orele sale de Muzică erau atractive, adeseori emoționante, îndeosebi atunci când cântecul predat imbia un comentariu însuflețitor. În lecțiile sale de Muzică predominau obiectivele educative. Câteodată, sacrificiul scopul didactic al lecției și transforma ora de Muzică fie într-o adevărată predică moralizatoare, fie într-o lecție de patriotism sau de bună purtare în societate. Cuvântul său avea greutate și forță expresivă; propozițiile sale se impuneau printr-o logică strânsă și o construcție simplă, astfel că lecțiile se desfășurau agreabil, dar și în atmosferă de siguranță autoritate. Contribuiau la generarea acestei autorități, în primul rând, competența profesională, apoi seriozitatea expresiei feței, statura înaltă și, desigur, calitatea lui de „părinte”, după ce în anul 1915, fusese hirotonit diacon și preot. Vorbea în ritm rar, cu o dicțiune impecabilă, având totodată și un plăcut timbru vocal bas-bariton”. (rev. „Biserica Ortodoxă Română”, an. 88, 1970, nr. 9-10, p. 1048).

A fost și un neîntrecut dirijor, în primul rând al corului catedralei mitropolitane din Sibiu. Același Părinte Gheorghe Șoima, urmașul său la dirijarea acestui cor, îl prezenta prin cuvintele: „S-a bucurat de aprecieri unanime pentru puterea expresivă pe care izbutea să o dea cântecelor pe care le interpreta ca dirijor. Cele patriotice însuflețeau până la entuziasm, cele idilice sau pastorale înviorau suflul, potrivit conținutului lor emoțional, cele religioase creau atmosferă de biserică. Gestică sa dirijorală era foarte sobră. Aproape în toată durata unei piese corale dirija numai cu o singură mână, iar uneori, după ce se definea bine tempoul unui cântec, înceta orice mișcare, stând în fața corului ca o statuie, însuflețindu-i pe coriști - sau potolindu-i numai cu puterea privirii sale electrizante. Asigura corului un număr îndestulător de repetiții, în care punea la punct toate detaliile interpretării, fără să-i obosească pe coriști... Astfel, bine pregătiți, coriștii cântau cu o siguranță deplină” (Ibidem, p. 1049).

Timotei Popovici a fost și un apreciat compozitor, alcătuind numeroase piese laice și bisericești pentru cor de copii, coruri școlare, coruri pe trei voci și bărbătești. Trebuie

reținut că a militat toată viața pentru o cultură muzicală românească.

Dintre compozițiile sale menționăm cele pentru copii, mult apreciate în timpul lui: *Mămăruță-ruță*, *Melc-melc*, *Școlări și școlărițe*, *Vine mai*, *Moara etc.*; urmau cele „populare”: *De țî-s beade drag*, *Foaie verde de trifoi*, *Știi mândro când ne iubeam*, *Cucule peană galbenă*, *Toarce lele*, *M-aș mărita*, *Cântec de leagăn*, *La oglindă*, *Rodica*, *Doină* (pentru cor de bărați și cor mixt); cele bisericești: *Hristos a înviat*, *Căți în Hristos v-ați botezat*, *Cuvine-se cu adevărat*, *Troparul Nașterii Domnului*, *Troparul Botezului*, *Imnosul Paștilor* (pentru cor bărbătesc sau mixt), sau „Regele munților”, poem pentru cor mixt cu solo de sopran și tenor, *Cântec de fluier și semnal de tulnic*.

Opera sa muzicală a apărut în următoarele colecții, sub semnătura sa: *Douăsprezece cântece de școală*, pentru două și trei voci egale (caietul I, Sibiu, 1901, ed. II 1902, caietul II, Sibiu, 1904); *Cântece bisericești, colinde și cântece lumesti*, pentru cor de copii, de bărați și mixt, în „Calendarul Amicului Poporului” pe anii 1903-1906; *Cântările Liturghiei pentru trei voci egale* (ed. I, Sibiu, 1902, ed. II, Viena, 1908, 21 p.); *Carte de cântece pentru școlile primare, gimnaziilor inferioare, școlile reale, civile și preparandii* (Sibiu, 1911, VI + 36 p.); *Repertor coral (cântece pentru cor de bărați)*. Colecție litografiată pentru uzul elevilor Seminarului „Andreian” (Sibiu, 1914, 95 + 28 p.); *Cântece naționale* (Sibiu, 1920, 64 p.); *Carte de cântece* (Sibiu, 1923, 168 p.); *Cântările Liturghiei pentru două voci egale* (Sibiu, 1942, 24 p.); *Cântările Liturghiei pentru cor mixt* (ed. III, Sibiu, 1943, 100 p.); *Florile dalbe*. Colecțiune de colinde și cântece de stea pentru cor mixt și de bărați (I. Craiova, f.a., 32 p.; II. Sibiu, 1945, 52 p.).

S-a îngrijit de publicarea cunoscutelor lucrări *Cântările bisericești după melodiile celor opt glasuri* a lui Dimitrie Cunțan (ed. IV, 1943, 96 p.) și a cărții *Toată suflarea să laude pe Domnul. Carte de cântări pentru „Oastea Domnului”* (Sibiu, 1937, 136 p.).

O parte din opera sa muzicală a fost reeditată la București în 1957, la Editura de Stat, sub titlul *Coruri*, cu 35 de piese.

Dar Timotei Popovici a publicat și o seamă de studii cu caracter teoretic și pedagogic sau dări de seamă în periodicele sibiene „Telegraful Român”, „Vatra Școlară” și altele. Notăm câteva din ele: *Dicționar de muzică, cu deosebiri considerabile la muzica românească* (Sibiu, 1906, 160 p.), primul de acest fel la noi, *Principiul național în muzică* (în „Anuarul XXIII al Institutului teologic-pedagogic, 1906/1907, p. 3-16); *Ciprian Porumbescu. Viața și activitatea lui* (în „Raportul Reuniunii de Muzică din Sibiu pe anul 1906/1907); o serie de articole privind cultivarea muzicii în școlile populare, publicate în revista „Vatra Școlară” (nr. 6/1911, nr. 1/1912, nr. 10/1912, nr. 1/1913, nr. 9-10/1913) sau articolul *Cum se face învățământul cântării în școlile noastre primare* (în Anuarul X al Școlii Normale „Andrei Șaguna”, 1929, p. 3-23).

Același Părinte Gheorghe Șoima îl prezenta ca om și preot: „sincer și curajos, nesfiindu-se, atunci când era cazul, să mustre pe față diferite abateri sau scăderi. Când era nevoit să facă o observație mai apăsătoare, își asprea cuvintele, dublând sau triplând consoanele. Dar niciodată nu l-a auzit nimeni țipând sau vociferând; bunul simț înăscut, educația sa temeinică și conștiința preoțească îi interziceau un asemenea mod de manifestare. A fost un om bun, cinstit, cu inimă cât se poate de largă, cu un caracter moral sănătos, bine definit”. Era foarte darnic cu cei săraci: „Și-a ajutat bănește elevii săraci, dar înzestrați muzical, pe unii până târziu, în timpul studiilor lor la Conservator” (Ibidem, p. 1051-1052).

Așa cum spuneam, Timotei Popovici s-a pensionat la 1 septembrie 1936. Și-a petrecut restul vieții la Sibiu, într-una din casele Arhiepiscopiei, din Strada Bălcescu, pe care azi s-a pus o placă memorială. A trecut, însă, la cele veșnice în Lugoj, la 11 iulie 1950 la una din fiecele sale. Moartea sa a fost consemnată în „Telegraful Român” (nr. 29-31), pe atunci singurul periodic bisericesc rămas la Sibiu. Așa cum îl caracteriza atunci Părintele Aurel Nanu, fostul său coleg de profesorat la Școala normală „Andrei Șaguna”, Timotei Popovici a fost „o mare personalitate religioasă, școlară și muzicală”. În istoria muzicii bisericești el poate fi pus alături de Iacob Mureșianu, Dimitrie Kiriac, Gheorghe Cucu sau Nicolae Lungu.

Cuza Vodă și românii ardeleni

(Urmare din pag. 1)

și „cirezii de bandiți” (Păcurariu, p. 239, 258), era ostil „oricărei emancipări naționale românești” (Milton G. Lehrer: Ardealul pământ românesc, 1989, p. 113). El inițiasse, duplicitar și mișelește, atacarea Abrudului prin surprindere, în timpul armistițiului pentru negocierile de pace, dintre A. Iancu și deputatul Ion Aragoș, tratative pe care chiar el le aprobăse, (Silviu Dragomir: Avram Iancu, 1965, p.129—150, 170).

Gen. Klapka susținea deschis că în viitoarea „Confederație dunăreană”, alcătuită din români, sârbi și unguri, „Ungaria își revendică rolul de stăpână”, și că divizarea Ungariei este inadmisibilă (In memoriam, p. 424). Gen. Türr ocolea problema Transilvaniei, zicându-i lui Cuza: „Să lăsam viitorului soluția acestor probleme” (id., p. 434).

Rezultă deci că, din partea emigrației maghiare, era un interes viclean, de-a câștiga, fără a oferi în schimb nimic concret, în fond dorința de-a înfăptui o Ungarie Mare în locul Austriei mari, dublată de teama defacerii Transilvaniei de Ungaria și alipirea ei la Principate. Sesizând deosebitul, Cuza închide tratativele, în 1863. Din toamna lui 1864, se iau măsuri de limitare a activității revoluționarilor maghiari și polonezi în Principate. (I. Rădulescu — Valaslogu, p. 166).

Am menționat aceste tratative nu pentru rezultatul lor — aproape nul, ci pentru că ele sunt o dovadă a interesului lui Cuza pentru românii ardeleni. El a acceptat aceste tratative răs-cante în primul rând din

speranța că va putea obține îmbunătățiri politice și sociale pentru românii din Ardeal. Independența politică a Transilvaniei, era pasul care făcea posibilă realizarea unirii tuturor românilor.

Idealul înfăptuirii „Daco-României” (expresia lui Papiu), îl preocupa pe Cuza în mod constant, cum mărturisea diplomatul italian Durando: „perspectiva unei măririi de teritoriu”, mă va determina să sprijin o astfel de „încercare care va asigura soarta, bunăstarea și libertatea a tot ce poartă numele de român” (In memoriam, p. 420).

Interesul și grija pentru soarta românilor ardeleni le exprimă Cuza în mod categoric, față de gen. Türr: „... nu voi consimți să contribuim la ridicarea Ungariei înainte de a ști cu certitudine că maghiarii s-au pus de acord cu românii de dincolo de Carpați” (id., p. 434).

Omagiul pe care de 24 ianuarie, îl putem aduce acestui „om al epocii sale” (Păcurariu), acestei mari personalități pe care „nu greșelele l-au răsturnat ci faptele [lui] cele mari” (Kogălniceanu), este de-a ne socoti și noi înșiruiți pe lângă linia ferată, împreună cu miile de țărani, care s-au descoperit, au ingenuchiat și-au lăcrimat la trecerea trenului mortuar care îl aducea în țară pe „părintele săracilor, văduvelor și orfanilor”, pe „slobozitorul neamului țărănesc”.

Ce poate fi mai zguduitor decât rugăciunea țărănilor din jud. Fălciu, ca Dumnezeu „să ia din zilele noastre și ale copiilor noștri și să adauge pe ale Măriei Voastre!” (In memoriam, p. 355).

E un moment jubiliar — 2000 de ani de la Nașterea Domnului. E prilej să ne prezentăm și noi clerul, cu ceva nou la această Sfântă praznuire.

La o praznuire, ne îmbrăcăm în haine noi, iar de nu avem haine noi, le spălăm pe cele care le avem și ne prezentăm la ziua praznuirii cu ceva de calitate. Să se vadă o schimbare care aduce o înnoire, sau o îndreptare, un progres spre mai bine.

Să vedem cum e cu progresul în Biserică. Dacă ar veni Domnul — spre pildă în lume, ar trebui să o regăsească absolut neschimbată și absolut intactă; noțiunile primare ale sufletului omenesc; dispozitivele de bază ale civilizației; principiile morale. Acestea au caracter statornic și permanent. Nu sunt în devenire, odată aflate, sădite, se păstrează. Adevărul Domnului rămâne în veac. Progresul constă în menținerea lor, ba chiar în transformarea lor și mai statornice și mai indiscutabile reguli. Iar dacă omul progresului, omul *activus* caută să se afirme în mai multă libertate de gândire și de creație, prin aceasta se cuvine să aducă mai multă ordine. Să se vadă că e un drum logic și firesc al progresului care nu orbcește, ci merge pe o linie trasată, merge mai departe, însă în aceeași direcție. Progresul, în Biserică, are pe Domnul Iisus călăuză, care este calea, adevărul și viața. Și această direcție nu alterează untdelemnul. Oare, de ar veni Domnul Iisus în lume în vremurile noastre care a lăsat ucenicii lui în Sfântă misiune i-ar găsi pe toți

Sare pământului și lumină lumii

Voi sunteți sarea pământului, iar sarea de se va strica, cu ce se va săra...?

Mat. 5, 13.

sare pământului și lumină lumii?

Da! La aceasta e bine să ne oprim și să vedem ce avem de făcut.

La acest an jubiliar, să stăm și să medităm asupra scăderilor noastre. Nu cumva s-a alterat untdelemnul în candela Bisericii noastre? Nu cumva și-a pierdut sarea, calitatea ei? Și dacă cei care sunt lumină lumii nu și-au pierdut calitatea de a lumina?

Când se alterează untdelemnul din candela Bisericii?

R: când se știrbește din dogmele învățaturii de credință. Când se încalcă anumite canoane ale Bisericii.

Iar de păstrăm învățătura Domnului transmisă prin Sf. Apostoli și urmașii lor, Părinții Apostolici și Sfinții Părinți călăuziți de același Duh Sfânt, suntem pe calea cea bună „cu mijloacele încinse și cu făclile aprinse“.

Iar de ne abatem de la canoanele Bisericii, care sunt așezare bună a Sfinților Părinți de același Duh Sfânt, greșim. Sarea își pierde calitatea sa de a mai conserva și a da gust mâncării, dacă se strică.

La acest capitol suntem deficitar. În parte sau mai mult. Și anume: mai precis, când se încalcă anumite canoane. Mă refer la divorțul și recăsătoria preoților. (Plus alte îndelungate ale clerului, dregătorii în viața civilă, negoț, diferite afaceri, Canonul Apostolic 81).

Să păstrăm puritatea Ortodoxiei.

Biserica Romano-Catolică are ca ideal celibatul clerului și-l susține cu orice preț. Consideră ca o cădere, revenirea la clerul căsătorit deși e normal. Pe când Ortodoxia admite divorțul și la clerici. Ceea ce Biserica Romano-Catolică nu o admite nici la mireni.

Facem parte organică din trupul tainic al lui Hristos. Corpul sănătos și viguros respinge anticorpii nesănătoși. Hai să fim mai sensibili la virusul dăunător care îmbolnăvește Biserica lui Hristos. Hai să fim una cu El în a înlătura infecția (corupția) în Biserica lui Hristos. Hai să fim una cu El în care să avem aceeași simțăminte în inima noastră și viața Lui în viața noastră.

Sf. Vasile cel Mare ne vorbește: „foarte mult mă măhnește faptul că în vremea din urmă a început a se neglija canoanele Părinților și s-a călcat severitatea bisericească. Mă tem ca nu cumva, această neglijență să se întindă, încetul cu încetul și să ducă la turburarea tuturor treburilor bisericești, prin lipsa de selecționare. Urmează să se facă din nou cercetări asupra lor de către voi (horepiscopi) și pe cei ce îi veți găsi vrednici să fie primiți prin realegerea voastră, și astfel să curățiți biserica, izgonind pe cei nevrednici din ea“ (După

Pravila Arhim. Nicodim Sachelarie Sf. Vasile cel Mare, 89. Enciclica din anul I de arhiepiscop paragraf 871 ILT 58).

„După hirotonie nu i s-a dat nimănui voie a se însura, fără numai citeților și cântăreților“ ILT 61 și ILT 69;

„Dacă după hirotonie se va însura, să i se ia darul...“ ILT 176. Trebnic p. 514: „Căci clericul care desfrânează (și persistă în păcat) se caterisește“ ILT 125.

Nu ni se cuvine să asistăm nepăsători la astfel de lucruri care întunecă aureola Bisericii lui Hristos, Biserica noastră. Astfel de păcate aduc grave prejudicii Bisericii.

Am servit într-o parohie în care au fost vreo 30 de familii necununați religios, pentru că preotul lor era recăsătorit (avea găzdoaie-țitoare), care pentru credincioși era sminteală.

A urmat în aceeași parohie un preot celib, care încă făcea sminteală prin comportări nepotrivite.

Iată sare stricată.

Deci să ne curățim simțirile, ca să vedem pre Hristos strălucind în inimile și sufletele noastre într-o Biserică statornică și dinamică.

Și Sinodul local e asistat de Duhul Sfânt, când ia o hotărâre în materie de credință. Nu zicem ca sectarii că numai în Biserica primară apostolii au fost călăuziți de Duhul Sfânt.

În acest gând, vin cu o confirmare prin îndemnul Duhului, fără primejdia că mă voi lăuda.

Cu smerită plecăciune,

Arhim. MINA DOBZEU

Potrivit rânduielilor statutare bisericești, I.P.S. Mitropolit Dr. Antonie Plămădeală, în calitate de Președinte, a convocat Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Sibiului în sesiunea anuală de lucru în ziua de 21 ianuarie 2001.

Ea a fost precedată de o ședință a Consiliului Eparhial. Ședința a avut loc la Reședința Mitropolitană din Sibiu, sâmbătă, 20 ianuarie 2001.

Sub președinția I.P.S. Mitropolit Antonie, Consiliului i-au fost prezentate Rapoartele de activitate pe anul 2000 și anume:

Raportul sectorului activ. Bisericesc, întocmit și susținut de P.C. Pr. Consilier Simion Săsăujan; Raportul sectorului economic, întocmit și susținut de P.C. Arhid. consilier Ezechiel Oancea; Raportul sectorului cultural întocmit și susținut de P.S. Visarion Rășinăreanu; Raportul sectorului juridic, întocmit și susținut de Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca. După prezentarea lor și în urma discuțiilor purtate, rapoartele au fost promovate la cele 4 comisii ale Adunării Eparhiale pentru a fi prezentate în plenum acesteia a doua zi. Consiliul Eparhial a rezolvat totodată și alte probleme, cu caracter administrativ, bisericesc și misionar, legate de viața bisericească a Arhiepiscopiei Sibiului.

A doua zi, duminică, 21 ianuarie a.c., împreună cu un sobor alcătuit din Consilierii eparhiali și din protopopii eparhiei, P.S. Visarion Rășinăreanu a oficiat Sf. Liturghie arhierias-

Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Sibiului

că în Capela Mitropolitană din Sibiu.

Răspunsurile liturgice au fost date de către un grup de studenți teologi sub conducerea teologului Mircea Filip din anul I.

A fost săvârșită apoi slujba de Te-Deum cu invocarea Sf. Duh.

În sala de ședință din noua Reședință s-au desfășurat apoi lucrările Adunării Eparhiale.

După rostirea rugăciunii „Împărate Ceresc“ se face apelul nominal al membrilor Adunării Eparhiale după care se trece la alegerea Secretariatului. Din încredințarea I.P.S. Mitropolit Antonie, P.S. Episcop vicar Visarion Rășinăreanu a deschis lucrările printr-o cuvântare în care, după ce a mulțumit lui Dumnezeu pentru tot ajutorul dat în viața și activitatea Centrului nostru eparhial, a punctat cele mai importante aspecte ale vieții bisericești din țara noastră și din Arhiepiscopia Sibiului în anul 2000.

P.S. Sa a subliniat faptul că și în decursul anului trecut, Centrul eparhial și întreaga preoție din Arhiepiscopia a fost la înălțimea chemării Sale și și-a adus un aport deosebit la buna desfășurare a activității pastorale și filantropice a Arhiepiscopiei Sibiului.

În continuare s-a trecut la prezentarea rapoartelor întocmite de către cele patru comisii menționate mai sus și anume.

Raportul sectorului economic, prezentat de Dl. Dr.

Nicolae Suci, care după ce a supus aprobării contul de execuție bugetară pe anul 2000, precum și bugetul veniturilor și cheltuielilor pe anul 2001 a evidențiat sursele de venituri, subvenții de la stat, contribuții benevole, etc., oprindu-se apoi asupra activității atelierului de lumânări, a librăriei eparhiale, a tipografiei diecezane, a caselor de odihnă ale Centrului, cât și asupra altor activități cu caracter economic etc.

Raportul sectorului canonic-juridic, raportor dl. avocat Ioan Moraru, care a scos în evidență activitatea desfășurată pe plan juridic și concretizată în diverse procese susținute în anul 2000, pe planul redobândirii unor bunuri aparținând Bisericii noastre, pe planul consultărilor juridice, precum și pe planul cercetării și soluționării unor reclamații și sesizări.

Raportul sectorului activ bisericesc, raportor P.C. Prot. Grigorie Cernea care a subliniat activitatea pastoral-misionară a I.P.S. Mitropolit Antonie și a P.S. Visarion Rășinăreanu, lucrarea caritativ — socială și filantropică în spitale, azile, penitenciare, orfelinate, precum și în armată, colecția anuală a F.C.M. și a Fondului Filantropic Eparhial, viața bisericească și misionară din Arhiepiscopia.

Raportul sectorului cultural, raportor dl. dr. Vasile Iacob, din care reținem aspecte legate de învățământul teologic, unde s-a insistat asupra activității

Facultății de Teologie „Andrei Șaguna“ din Sibiu și a celor două Seminarii Teologice Liceale din Brașov și Făgăraș, a activității corpului profesional și a studenților teologi, apoi la predarea religiei în școli și licee, a activității editoriale a Centrului Eparhial, a conferințelor preoțești precum și asupra altor activități cu caracter cultural-bisericesc.

Pe marginea rapoartelor au luat cuvântul P.C. prot. onorar Luca Dănilă, P.C. Arhid. prof. dr. Constantin Voicu, dl. dr. Suci Nicolae, P.C. prot. dr. Ilie Moldovan, P.C. Pr. Codrea Corneliu, Dr. Ilie Crăciun, dl. Lup Alexandru, P.C. Prot. Zenovie Moșoiu, P.C. Pr. Mircea Crețu, Dl. av. Ioan Morariu.

Cuvântul de încheiere a fost rostit de către P.S. Visarion Rășinăreanu, care a mulțumit tuturor ostentitorilor Centrului Eparhial și de la Centrele protopoești pentru munca depusă în anul 2000, tuturor C. preoți care și-au înțeles chemarea, deputaților eparhiali pentru participarea la lucrări, făcând tuturor cele mai bune urări.

P.S. Sa a supus la vot cele patru referate, care au fost aprobate în unanimitate.

La agapa oficială de la Reședința Mitropolitană a fost prezent I.P.S. Mitropolit Antonie, care a rostit un ziditor cuvânt de învățătură adresat tuturor celor prezenți, luând astfel sfârșit lucrările Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului pe anul 2001.

PARTICIPANT

Diodor I — Patriarhul Ierusalimului 1923—2000

După o lungă suferință, cu puține zile înainte de Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, a trecut la Domnul DIODOROS I, Patriarhul Apostolic al Ierusalimului.

După cum se știe, Patriarhul Ierusalimului, al IV-lea în ordinea canonică a patriarhilor ortodocși ai lumii, se bucură de un mare respect în lumea ortodoxă, mai ales pentru faptul că slujește în locurile sfinte ale mântuirii noastre. În decursul vremurilor, adeseori vitregi, patriarhii Ierusalimului au luptat mult pentru păstrarea spiritului ortodox, și mulți dintre ei sunt pomeniți în calendar ca sfinți.

De la Sfântul Apostol Iacov, fratele Domnului (+62), patriarhul Diodoros a fost al 139-lea urmaș pe tronul Episcopial al Ierusalimului. Patriarhul Diodoros I, după numele de familie Damianos Karivalis, s-a născut în insula Hios din Grecia la 14 august 1925, și a venit la Ierusalim în octombrie 1938. A urmat cursurile Seminarului până în 1941. La 4 martie 1944 devine monah în timpul păstoririi Patriarhului Timotei, iar la 22 septembrie este hirotonit ierodiacon la Sf. Mormânt al Mântuitorului de către Arhiepiscopul Vasile Ascalonos, dându-i-se ascultarea de a sluji la Betleem - locul Nașterii Domnului.

La 5 octombrie 1947 a fost hirotonit ieromonah la Golgota de către Arhiepiscopul Irinarhos al Diocesei încredințându-i-se ascultarea de egumen la Pretoriu și Secretar al Patriarhiei Ierusalimului. Cu hotărârea Sinodului Bisericii Ierusalimului a fost trimis la studii, la Facultatea de Teologie din Atena, între anii 1952-1957. În 1957 devine profesor la Școala Patriarhiei, și bibliotecar. La 10 noiembrie 1962 a fost hirotonit Arhiepiscop de Ieropolis, în biserica „Sf. Apostoli“ de pe Muntele Eleon. În același an a fost trimis de Patriarhul Benedict, episcop patriarhal în Iordania, cu reședința la Aman. Aproximativ 20 de ani a dus o bogată activitate: a refăcut numeroase biserici a înființat o școală ortodoxă arabă etc.

La 3/16 februarie 1981 a fost ales Patriarh al Bisericii Ierusalimului, numită „Mama Bisericii“. În vremea patriarhatului său a inițiat o amplă lucrare de consolidare și înfrumusețare a bisericii „Sf. Inverii“ și a sfințelor locașuri din preajmă. Au fost realizate deja mai multe mozaicuri cu Mântuitorul Pantocrator, cu Sf. Apostoli, scena ungerii Mântuitorului cu aromate ș.a., lucrări de mare valoare și frumusețe, al căror ctitor va rămâne Patriarhul Diodoros. A ctitorit în incinta Patriarhiei o modernă și frumoasă sală de primire și mai multe anexe. De asemenea, a continuat legătura frățească cu Bisericele Ortodoxe surori, cu Patriarhiile Constantinopolului, Alexandriei, Antiohiei, Rusiei, Serbiei, României, Bulgariei, Georgiei, cu Arhiepiscopii Ateni și Ciprului.

A făcut numeroase vizite și a întâlnit mulți șefi de state sau personalități importante ale lumii contemporane. A vizitat de mai multe ori România. În 1982 a slujit la Suceava, la 24 iunie. Liturghie la care a fost hirotonit întru arhieru P. Cuv. Arhim. Pimen Zaiņa. A vizitat Catedrala din Iași și mănăstirile Neamț, Agapia, Văratec. A participat, de asemenea, la instalarea P.F. TEOCTIST, ca Patriarh al României, în noiembrie 1986.

Ierarhii și Frăția Sfântului Mormânt l-au iubit mai ales pentru bunătatea sa și pentru pacea ce o răspânda în jur.

În anul 2000 a primit la Ierusalim pe majoritatea patriarhilor și întâistătorilor ortodocși și pe conducătorii țărilor majoritar ortodoxe cărora le-a conferit Ordinul Sfântului Mormânt.

Slujba înmormântării s-a oficiat Vineri, 22 decembrie 2000, în biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena“ din incinta Patriarhiei.

Datorită tensiunii politice din zona Ierusalimului vechi, ceremonia de înmormântare a fost destul de restrânsă.

La prohod a luat parte reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe surori care l-au cinstit alături de ierarhii și clericii ierusalimiteni. Între aceștia s-au remarcat P.F. Petru, papă și patriarh al Alexandriei și a toată Africa, P.F. Hristodoulos al Ateni și a toată Elada I.P.S. Teofan, Mitropolitul Olteniei și Arhimandritul Ieronim Crețu din partea Bisericii Ortodoxe Române și a P.F. Patriarh TEOCTIST.

Numeroase fețe bisericești și șefi de state și-au exprimat regretul pentru decesul Patriarhului Diodoros I. După slujba prohodului și procesiunea până pe Muntele Sion, trupul neînsuflit a fost dus și îngropat în Paraclisul „Sf. Nicolae“ de pe Muntele Eleon (Mica Galilee), alături de patriarhii Timotei și Benedict.

Veșnica lui pomenire.

Protos. TIMOTEI AIOANEI

† Preot icon. stavr. Nicolae Bășa

În primele zile de an nou, o veste tristă s-a răspândit cu iuțea în parohiile din Protopopiatul Brașov — că vrednicul și distinsul Pr. NICOLAE BAȘA de la Parohia Râșnov I a trecut la cele veșnice. În ziua de 4 ianuarie 2001 s-a stins facia vieții acestui destoinic slujitor al Sf. Altar. O grea suferință l-a încercat mai bine de cinci ani, suferință ce a dus-o cu bărbăție fără să interzică activitatea. La sărbătoarea de an nou a săvârșit Sf. Liturghie înăuntru un cuvânt de învățătură credincioșilor ce se aflau în număr mare în Sf. biserică.

Adormitul întru Domnul Pr. NICOLAE BAȘA s-a născut la 8 octombrie 1948, în Com. Fundata-Bran, jud. Brașov dintr-o familie de vrednici credincioși (tata Pirvu — cântăreț bisericesc și mama Elena casnică).

A urmat școala primară în satul natal. Între anii 1963-1968 urmează Seminarul Teologic din Cluj. Apoi se înscrie la Institutul Teologic din Sibiu (1968-1972), terminând ca șef de promoție cu media 9,97. Acum absolvent și licențiat se căsătorește cu tână Gheorghia Bangala din Bran-Centru. La scurt timp (la 1 sept. 1972) este numit preot în Parohia vacantă Bran-Centru. Înzestrat cu calități morale și intelectuale, în această parohie cu două Culte neoprotestante foarte active a reușit în mare măsură să tempereze elanul lor, reușind să aducă în „staul“ pe mulți dintre ei. Pr. NICOLAE BAȘA s-a afirmat și ca bun gospodar, reparând biserica în interior și exterior, a pictat-o în tehnica frescă a făcut o hotă pentru ars lumânări în afara bisericii, pentru a proteja pictura, a extins cimitirul... Biserica a fost apoi binecuvântată de Mitropolitul Dr. Nicolae Mladin, care i-a acordat distincția de „iconom“.

Între timp a urmat cele două cursuri preoțești obținând și aici note maxime...

Devenind vacantă Parohia Râșnov I, în anul 1986 este transferat la această parohie. Aici împreună cu colegul său Pr. Nicolae Puchianu a realizat lucrări deosebite reparând biserica mare ca o catedrală în exterior, curățirea picturii, încălzirea centrală, reparații la casa parohială. Tot împreună cu Pr. Nicolae Puchianu au reparat biserica veche (monument istoric). Pentru toate aceste merite I.P.S. Mitropolit Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ i-a acordat distincția de Iconom stavrofor.

Slujba prohodirii a avut loc în ziua de marele praznic al Botezului Domnului — 6 ianuarie 2001, de către un sobor de circa 30 preoți având în mijlocul lor pe Prea Sfințitul Episcop-vicar VISARION RĂȘINĂREANU în prezența a câtorva mii de credincioși.

Șirul cuvântărilor îl începe P.S. Episcop-vicar, îmbărbătând familia și pe credincioșii prezenți pentru greaua pierdere a Părintelui Nicolae Bășa, tot Prea Sfinția Sa citește telegrama de condoleanțe a I.P.S. Părinte Mitropolit Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ. P.C. Pr. Zenovie Moșoiu vorbește în numele preoților din Protopopiatul Brașov. În numele credincioșilor din cele patru parohii din Râșnov a vorbit Pr. N. Puchianu. Au mai vorbit preoții: Ioan Smedrea și Vicențiu Bășa. Cuvânt de apreciere a adus în numele Consiliului Parohial Dl. Epitrop. Datele personale sunt rostite cu demnitate de către P.C. Pr. Lector Dr. Ieremia Marga.

Pe brațe de preoți sicriul cu trupul neînsuflit al distinsului preot NICOLAE BAȘA, a fost purtat în jurul Sf. biserici în dangăt de clopote. Acest sicriu, înconjurat de soția Gheorghia, de fiul Nicușor de părinți, socri rudenii și o mulțime de credincioși, toți cu lacrimi pe fețe, este așezat pe un „car“ mortuar, plecând spre cimitirul din Bran-Centru unde a fost depus până la obșteasca înviere și judecată.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii.

Pr. ZENOVIE MOȘOIU

AGENDA I.P.S. MITROPOLIT ANTONIE

- **1 IANUARIE 2001** — I.P.S. Sa Mitropolit Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ a participat la Sf. Liturghie în Catedrala mitropolitană cu ocazia începutului de an și a Sărbătorii Sf. Vasile. La sfârșitul Sf. Liturghii a rostit cuvânt de învățătură și a adresat cuvinte de felicitare tuturor credincioșilor cu ocazia începutului unui nou mileniu și a unui nou an.
- I.P.S. Sa a oferit o Recepție la Reședința mitropolitană unde au participat: P.S. Visarion Rășinariu împreună cu membrii Permanenței Arhiepiscopiei, P.C. Pr. Prof. Dr. Dumitru Abrudan, Decanul Facultății de Teologie din Sibiu, P.C. Arhid. Prof. Dr. Constantin Voicu, Decanul Facultății de Teologie din Oradea, Prof. Dr. Ilie Crăciun, Decanul Facultății de Medicină din Sibiu și membru al Consiliului Eparhial Sibiu, Preoți și diaconi slujitori ai Catedralei mitropolitane, profesori de teologie, angajați ai Centrului eparhial, membrii corului Catedralei mitropolitane și alte persoane.
- **3 IANUARIE a.c.** — A primit pe Arhim. Ilarion Urs, Starețul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, împreună cu Ierom. Irineu Duvlea de la aceeași mănăstire.
- **4 IANUARIE a.c.** — A primit pe Pr. Mircea Damian din Sibiu. În aceeași zi a primit pe Monahia Elisea Papacioc, Stareța Mănăstirii Cârțișoara prot. Avrig, Sibiu și pe Dl. Sorin Joantă, angajat la Serviciul C.A.R. al Arhiepiscopiei.
- **5 IANUARIE a.c.** — A primit pe Dl. Lucian Călin, Prefectul Județului Sibiu, însoțit de Dl. Ioan Ghișoiu, primarul comunei Cristian, însoțit de 3 membri ai Consiliului parohial, în legătură cu rezolvarea numirii preotului paroh.
- La discuții au participat: I.P.S. Mitropolit ANTONIE, P.S. Visarion Rășinariu, episcop-vicar și Permanența Arhiepiscopiei.
- **10 IANUARIE a.c.** — A primit pe Arhim. Ilarion Urs, starețul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus în legătură cu continuarea lucrărilor la viitoarea Academie.
- **11 IANUARIE a.c.** — A primit la Reședința mitropolitană pe prof. Alexiu Tatu, Directorul Inspectoratului Județean pentru Cultură Sibiu, împreună cu Dl. Inspector prof. Aurelian Dinulescu.
- A primit pe P.C. Pr. Dănilă Luca, fost protopop al Protopopiatului Sibiu.
- A primit pe Pr. Ioan Avram de la Parohia Săcădate, Protopopiatul Avrig.
- **12 IANUARIE a.c.** — A primit pe P.C. Arhid. Ezechiel Oancea, Consilierul economic al Arhiepiscopiei.
- **15 IANUARIE a.c.** — A primit pe P.C. Pr. Mihai Manolache din Brașov, împreună cu P.C. Pr. Prof. Dr. Stelian Manolache din Brașov și pe Pr. Ioan Manolache de la Parohia Holbav, Prot. Brașov.
- **16 IANUARIE a.c.** — A primit pe P.C. Pr. Prof. Victor Neamțu, Directorul Seminarului Teologic Liceal din Brașov.
- A primit pe Ierom. Daniel Stoencuș, starețul Mănăstirii Densuș, județul Hunedoara.
- A primit pe Monahia Veronica Matricea, stareța Mănăstirii Predeal, împreună cu Pr. Pahomie Ursuliu.
- A primit pe Pr. Ioan Trifan de la Biserica Azilului din Sibiu, împreună cu arhitectul Guttman și Beșliu în legătură cu continuarea lucrărilor la biserică.
- A primit pe Arhim. Ilarion Urs, starețul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus.
- **17 IANUARIE a.c.** — „Sf. Antonie cel Mare” — I.P.S. Mitropolit Dr. ANTONIE a fost sărbătorit cu ocazia zilei onomastice. S-a săvârșit un Te-Deum în Catedrală, oficiat de I.P.S. Andrei Andreicuț, Arhiepiscopul Alba-Iuliei și P.S. Visarion Rășinariu, episcop-vicar înconjurat de un număr de sobor de preoți și diaconi și o mulțime de credincioși din Sibiu.
- A oferit o Recepție la Reședința mitropolitană la care au participat ierarhii și preoții slujitori amintiți mai sus, Permanența Arhiepiscopiei Sibiului, Decanii Facultăților de Teologie din Sibiu și Oradea, profesori și ostenerii ai Facultății de Teologie din Sibiu, alte persoane care au ținut să-și arate față de I.P.S. Mitropolit dragostea și prețuirea lor.
- **18 IANUARIE a.c.** — A primit pe Arhim. Ilarion Urs, starețul Mănăstirii Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus.
- A primit pe Ierom. Irineu Duvlea împreună cu patru viețuitori de la Mănăstire cu ocazia încetării activității în cadrul Mănăstirii Brâncoveanu.
- A primit pe P.C. Pr. Alexandru Comșa, Protopopul de Rupea.
- **19 IANUARIE a.c.** — A primit pe P.C. Pr. Simion Săsăușan, consilierul ad-tiv bisericesc al Arhiepiscopiei Sibiului.
- **20-21 IANUARIE a.c.** — A prezidat lucrările Consiliului Eparhial și ale Adunării Eparhiale Sibiu.
- **23 IANUARIE a.c.** — A primit pe Ing. Doina Georgean și Ec. Sanda Cheneriș.

Pr. VALENTIN SICOE
— Secretar Eparhial —

PROGRAMARE DE CONCURS

În condițiile obișnuite de concurs publicăm spre ocupare următoarele parohii vacante:

PROTOPOPIATUL ORTODOX ROMÂN SIBIU

- Parohia Ortodoxă Română, Cristian I - la transferări
Termen concurs: 8.I - 18.I.2001
- Parohia ortodoxă română, Ruși - la transferări
Termen de concurs: 1.II - 1.III.2001

PROTOPOPIATUL ORTODOX ROMÂN AVRIG

- Parohia Săcădate - la numiri
Termen de concurs: 1.II - 1.III.2001

PROTOPOPIATUL ORTODOX ROMÂN BRAȘOV

- Parohia Bran Poartă - la transferări
Termen de concurs: 15.I - 1.II.2001
- Parohia Râșnov I - la transferări
Termen de concurs: 15.I - 15.II.2001.

Cei care doresc să ocupe unul din aceste posturi își vor înalța cerere în termenul legal la Of. Protopopești, anexând adeverințe cu certificatul de la cursurile de îndrumare.

După expirarea termenului de concurs, Of. Protopopești ne vor înainta urgent dosarele cu cererile candidaților.

P.C. protopopi sunt îndrumați să verifice cererile candidaților, în care se vor menționa: vechimea în funcția anterioară, examene absolvite, situația socială (domiciliul, copii, părinți, locul de muncă al soției, etc.).

Cererile care nu cuprind aceste puncte sau nu au acte doveditoare ale acestor puncte nu vor fi luate în considerare la desfășurarea concursului.

Termen de contestație: 15 zile de la data numirii.

† ANTONIE
ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT

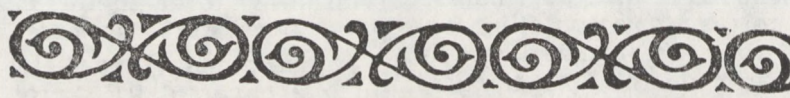
Consilier Ad-tiv-Bisericesc
Pr. SIMION SASĂUȘAN

ITINERAR PASTORAL

Din încredințarea și cu binecuvântarea I.P.S. Mitropolit Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ, P.S. VISARION RĂȘINAREANU — Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, a săvârșit următoarele:

- **9 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Vecernia și Acatistul Mântuitorului în Catedrala mitropolitană.
- **11 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a făcut o vizită canonică la Mănăstirea Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus.
- **12 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Vecernia și Acatistul Bunei-Vestiri în Catedrală.
- **13 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană.
- Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- **14 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserică „Nașterea Domnului” din Sibiu - Lazaret IV, robind cuvânt de învățătură. A fost instalat P.C. Pr. Ioan Coșa ca nou paroh al acestei enorii.
- **17 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserică „Sf. Antonie cel Mare” din Sibiu-Kolarov, robind cuvânt de învățătură.
- La orele amiezii a săvârșit împreună cu I.P.S. Andrei de Alba-Iulia un Te-Deum în Catedrala mitropolitană cu prilejul zilei onomastice a I.P.S. ANTONIE.
- Seara a participat la Cercul Militar din Sibiu la lansarea unei cărți a istoricului sibiuan Mihai Racovițan.
- **18 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Vecernia și Acatistul Maicii Domnului în Catedrală.
- **20 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană.
- **21 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit în Capela mitropolitană Sf. Liturghie arhierescă și slujba de Te-Deum cu prilejul Adunării Eparhiale Sibiu. A prezidat lucrările acesteia la Reședința mitropolitană.
- Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- **24 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a participat la Simpozionul și Spectacolul festiv consacrat zilei Unirii (24 ianuarie 1859) la Cercul Militar Sibiu.
- **25 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a prezidat lucrările Consiliului Profesorat de la Seminarul Teologic Ortodox din Brașov care a analizat rezultatele la învățătură ale elevilor seminariști.
- A cercetat noua biserică din lemn cu hramul „Sf. Ioan Botezătorul” ce s-a ridicat în Poiana Brașov și biserică „Sf. Nicolae” din Hălmeag, prot. Făgăraș.
- Seara a slujit Vecernia și Acatistul Maicii Domnului în Catedrală.
- **27 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană și a hirotonit întru diacon pe teologul Valentin Funieru.
- **28 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit slujba de sfințire a bisericii parohiale cu hramul „Sf. Ioan Botezătorul” din Roșia, prot. Sibiu, recent restaurată și Sf. Liturghie arhierescă, robind cuvânt de învățătură.
- Diaconul Valentin Funieru a fost hirotonit întru preot pe seama parohiei Dejanii prot. Făgăraș, iar P.C. Pr. Paroh Ioan Stancu a fost hirotonit întru Sachelar.
- **30 IANUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala mitropolitană.
- A participat la recepția oferită de Decanatul Facultății de Teologie cu prilejul zilei Sf. Trei Ierarhi.
- Seara a slujit Vecernia în parohia Tălmăcel, prot. Avrig.
- **1 FEBRUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană.
- Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- **2 FEBRUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserică parohială din Sebeșul de Sus, prot. Avrig (pr. paroh Ioan Savu) și a rostit cuvânt de învățătură.
- A cercetat biserică Sf. Treime din Racovița, jud. Sibiu.
- Seara a slujit Vecernia și Acatistul Maicii Domnului în Catedrală.
- **3 FEBRUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană, și a hirotonit întru diacon pe teologul Valeriu Pintilie.
- **4 FEBRUARIE a.c.** — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserică „Sf. Nicolae” din Augustin, prot. Rupea, robind cuvânt de învățătură. Diaconul Valeriu Pintilie a fost hirotonit întru preot pe seama acestei parohii. În aceeași zi a cercetat și bisericile parohiale din Ormeniș și Arini, jud. Brașov.

Arhid. VASILE AVRAM

Lumină spre descoperirea neamurilor

(Urmare din pag. 1)

inima străpunsă de durere plângându-L la Cruce alături de ucenicul cel iubit și de femeile mironosițe. Un colind din Mărginimea Sibiului ce se cântă în Vinea Mare și este intitulat „Plângerea Precestei”, surprinde admirabil acest lucru:

„Unde-este Simeon
Să-mi spuie vre-un om
Să-mi spuie vre-un om
Să-mi spuie vre-un om
Astăzi m-a străpuns”.

Tot la Templu se afla și prorocița Ana, înaintată în vârstă, văduvă de 84 de ani și care slujea lui Dumnezeu „ziua și noaptea în post și rugăciuni” (Luca 2, 37), și care venind și ea acolo unde se afla pruncul Iisus a lăudat pe Dumnezeu și „vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim” (Luca 2, 38). Biserica le-a închinat celor doi bătrâni, lui Si-

meon și Anei prorocița o zi de pomenire peste an la 3 februarie când sunt venerați ca doi vestitori ai venirii în lume ai lui Hristos. Praznicul Întâmpinării Domnului este serbat cu o deosebită bucurie în viața liturgică a Bisericii. Slujbele sunt înălțătoare, imnele de la Vecernie și de la Utrenie în special sunt pline de evlavie și de bucurie duhovnicească și scot în relief însemnătatea acestei zile în iconomia mântuirii. Pentru fiecare dintre noi ziua Întâmpinării Domnului sau Stretenia, cum i se spune în popor, este o zi aleasă în care îl putem primi și noi înăuntrul nostru pe Hristos — Domnul sub chipul Sf. Împărtășanii și primindu-L pe El să-l vestim ca Domn și Stăpân al vieții și „Lumină spre descoperirea neamurilor” AMIN.

● Semnalăm ● Semnalăm ●

● Sfântul Ierarh Petru Movilă, Mitropolitul Kievului, al Galiției și a toată Ucraina, se intitulează cartea I.P.S. Dr. Nestor Vornicescu, Monografie hagiografică. Tipărită în urma hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, din anul mântuirii 1996, ziua 26, octombrie, (Craiova, 1999, pag. 325).

„Valoarea monografiei sporește și prin ilustrația bogată și inedită care însoțește textul, ce constituie ea însăși o prețioasă sursă de informație. Se perindă, astfel, prin fața ochilor cititorului stampe, facsimile, fotografiile vechi, desene, portrete, imagini de biserică și mănăstiri etc., care reinvie nu numai atmosfera epocii, dar și viața de sfințenie a lui Petru Movilă.

Monografia are și o Addenda, care relatează despre canonizarea Mitropolitului Petru Movilă, la 6 decembrie 1996, de către Biserica Ortodoxă Ucraineană și înscrierea lui în calendarul acestei Biserici, ca sfânt cu cinstire locală”.

Trecerea la Domnul, în 22 decembrie 1646, a lăsat să fie înmormântat în biserică cea mare Uspenia, din Lavra Pecersca.

A fost înmormântat fără nici o inscripție pe mormânt, deoarece timpurile erau sub influența uniatismului. Mai târziu totul se va descoperi, atunci când el va ajunge chemat la sfințenie.

★

● „Poruncile Dumnezeiești” este o cârticică a P.S. Irineu Bistrițeanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Clujului (Huedin, 2000, Editura Patmos).

„Cele zece porunci (Decalogul) arată condițiile unei vieți eliberate din robia păcatului. Decalogul este cale a vieții (cf. Deut. 30, 16). Cele zece porunci rezumă și proclamă Legea lui Dumnezeu. Ele conțin clauzele legământului încheiat între Dumnezeu și poporul Său din sânul căruia avea să iasă „Izbăvitorul” care să ridice păcatele lumii. Evreii aveau chemarea să fie „rădăcină sfântă” (Rom. 11.6) pe care să se altoiască ramurile cele aducătoare de adevărată sfințenie, națiunile lumii. Descoperindu-Se lor, Dumnezeu Se manifestă pe Sine și slava Sa. Dăruirea poruncilor este dăruirea lui Dumnezeu însuși și a sfinției Sale voinețe.

Fidelă Scripturii și urmând exemplul lui Hristos, Tradiția Bisericii a recunoscut Decalogului o importanță și o semnificație primordială. Începând de la Fericitul Augustin (+ 430), cele zece porunci au un loc preponderent în cateheza viitorilor botezați și credincioși”.

Mai departe sunt descrise și analizate cele zece porunci, fără de care viața creștină este imposibilă. Sunt prezentate aici și analizate cele zece porunci primite de la Dumnezeu și promulgate de Moise pe Muntele Sinai.

★

● „Iisus Hristos sau Logosul înomenit” de P.S. prof. Dr. Irineu Slătineanul, România creștină, 131 pag.

„P.S. Prof. Dr. Irineu Ioan Popa Slătineanul s-a născut la 16 noiembrie 1957, în satul Spinu, comuna Perșani, județul Vâlcea. Părinții, Gheorghe și Maria (tatăl cântăreț bisericesc și mama agricultoare), l-au îndrumat pe calea credinței adevărate, împreună cu ceilalți cinci copii. După ce a absolvit primele clase în satul natal, a urmat cursurile Seminarului Teologic din Craiova. Răspunzând chemării lui Dumnezeu, a intrat în obștea Mănăstirii Frâsinei. Obține licența în teologie, în 1985, la București, cu lucrarea: „Cunoașterea lui Dumnezeu și ideea de epetază la Sfântul Grigorie de Nyssa”. Urmează cursurile de doctorat în teologie, din cadrul Institutului Teologic din București, iar între anii 1986-1987 studiază limba și literatura clasică franceză la Universitatea din Grenoble, Franța. În 1990, obține la Paris titlul de doctor în teologie cu teza: „La personne et la communion des personnes dans la théologie de Saint Basile le Grand”. Desfășoară o susținută activitate didactică, fiind profesor la Facultatea de Teologie din Craiova, specializat în Teologie Dogmatică și Morală, ca și în Istoria Culturii și Civilizației Bizantine. De asemenea, publică 12 cărți de specialitate și traduce din operele Sfinților Părinți. Din 1991, este Episcop-vicar al Episcopiei Râmnicului”.

Este o abordare a Sf. Grigorie de Nyssa făcută profund și ingenios.

O recomandăm spre lectură întregului corp de profesori și studenți ai Facultăților de Teologie.

★

● Theodor Damian a scris o carte despre: Roua Cărților, O hermeneutică teologică în context literar (Editura „Danubius”, București, 1998, 202 pag.).

Este de fapt o carte de cronici literare printre care: Mircea Eliade, Radu Gyr, P.C. Pr. Dr. Dumitru Stănișoae, P.F. Patriarh Teoctist, Arhim. Ioanichie Bălan care scrie despre P.C. Arhim. Cleopa, Mihai Crama și Mihai Ciobanu care scriu despre „eczistența morții”. Apoi subtitlul „Poetul ca preot”, de George Alexe, are studii de I. Bria și multe altele. De la pag. 195-197, are pagini în lb. engleză.

În încheiere, scrie chiar Theodor Damian următoarele: „Cineva spunea că Dumnezeu este un Cuvânt la capătul Tăcerii. Deci, când tăcerea se rupe, de fapt ea întrupează în Cuvânt, iar când Cuvântul străbate Tăcerea el ia ceva din ea cu sine și în propria-i dăruire, dăruiește și o parte de Tăcere”.

E foarte bine când moldovenii țin la patria lor și-și aduc aminte de ea cât mai des.

ANTONIE P.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚELE se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 35. Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

COMITETUL DE REDACȚIE: Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului — președinte; P. S. Visarion Rășinariu - episcop-vicar, — vicepreședinte; Pr. prof. Dr. Dumitru Abrudan — readactor responsabil; Pr. prof. Dr. Mircea Păcurariu.

Abonamentul pe un an: 75 000 lei. Cont nr. 2511.1-61.1/ROL B.C.R. Sibiu. Pentru cititorii de peste hotare costul unui abonament anual este de 25 dolari S.U.A. (cont nr. 2511.1 - 61.14 U.S.D.) sau echivalentul în altă valută, B.C.S.A., Sucursala Sibiu.

BIBLIOTECA „ASTRA”
SIBIU